

Slavnost Krista Krále, B

Matta El Meskin, Meditace 46, *Nejprve hledejme lásku (krátká verze)*

Láska sama je schopna očistit tebe a cestu, po které jdeš!

Když se chytíme pravdy, principů, pravidel, povinností,

nikdy nebudeme vědět, jestli opravdu bráníme pravdu

nebo je to sobectví, které v nás jedná.

Principy, které vyhlášíme, kterých se pevně držíme,

jsou možná pravdou nebo jsou náladami nebo idejemi zcela osobními.

To se neví.

Ale o lásce, jestliže se jí pevně chytíte,

nemůžete říct, že je sobectvím, protože láska je nepřitelem ega.

Jestliže lásku pevně uchopíš, zabiješ své ego.

Kdo zaujme pozice založené na lásce, zabijí sám sebe.

Pohleďte na Krista a pochopíte.

Mohl si zvolit mezi hájením se před Pilátem

nebo se nabídnout jako oběť za ty, které miloval.

Kdyby vyslovil i jen jediné slovo pravdy,

Pilát by okamžitě učinil krok zpět.

Ale veliké dílo lásky,

ze kterého se denně my a celý svět napájíme, by se nedovršilo.

V lásce je skutečné zabití ega.

Nikdy nebudeš litovat toho, že jsi jednal z lásky.

Není důležité, jak velká je zdánlivá ztráta,

jak zamlžený je vzhled pravdy a principů z ní vyplývajících.

Láska je schopná podepřít sama sebe jako božské světlo.

Je schopná předat pravdu člověku, kterého jsi chtěl napravit,

ale rozhodl ses jednat s ním v lásce,

a dát mu poznat cestu více, než bys to mohl udělat ty.

Avšak lásku, kterou mu dáš, nemůže dostat od světa.

Svět umí říkat slova pravdy, ale nezná jazyk lásky.

Svět ví, jak používat jazyk pravdy, ale není schopen mluvit o lásce.

Všichni dokážou proklamovat pravdu.

Ale nikdo není schopný žít lásku,

jen ten, který se obětoval na oltáři lásky

a přijal být sežehnut plameny lásky.

Když sejdeš do hlubin lásky, uvidíš,
že každou práci, kterou vykonáš, osobní nebo veřejnou,
bude ve srovnání s láskou ničím.
Budeš vnímat, že každý čin bere svou existenci a sílu z lásky,
ať se jedná o modlitbu, o výuku, o službu.
Láska ti bude stále před očima a všechno jí bude podřízeno.
Je třeba něco obětovat:
svou pozici uprostřed svých bratří, svou pověst,
svou prestiž, své jméno, své principy.
Obětuješ všechno, cos postavil jako zábranu a zeď,
kde žiješ jako vězeň lži a neexistujících nároků, očekávání.
Člověk, který miluje, stále vypadá jako blázen, pomatený.
Lidé bez schopnosti rozlišování, analfabeti Ducha,
říkají, že je hlupák, říkají: je jasné, že je blázen!
Ale po čase je v tomto bláznů odhalena pravda,
která v něm je a která ti byla skryta a zatajena.
Uvidíš v něm velkého proroka,
dokonce někoho více než proroka:
uvidíš v něm samého Krista.

Slavnost Krista Krále, B

Evangelium na Slavnost Ježíše Krista Krále začíná Pilátovou otázkou:

„Ty jsi židovský král?“

A nakonec to bude důvod Ježíšova odsouzení napsaný na kříži: Židovský král.

Zaslíbený král je vlastními odmítnut a nepřijat a Římany ukřižován jen proto, že je králem jiným způsobem, než jsou lidští panovníci.

A jen proto, že jeho království není z tohoto světa

a nemůže se tedy uskutečňovat mentalitou tohoto světa,

i když se o to my, křesťané, někdy pokoušíme.

Je zajímavé, že jako ukřižovaný se ujímá vlády nad tímto světem tím, že na kříži dává za nás svůj život a všem odpouští.

A tím nás vlastně osvobozuje od nadvlády všeho útlaku, všech zvrácených autorit, ponížení.

Neosvobozuje nás ještě větším útlakem a silou, ale láskou až do krajnosti.

Jeho královská důstojnost je v jeho vnitřní svobodě pro Otcovu vůli.

Jeho svrchovanost je svrchovaností Boha, který dává sám sebe, svůj život a svoji lásku za nás.

A to vše září na kříži.

Jeho mocí je bezmoc lásky.

Jeho důstojností je pokora služby, umývání nohou.

Ježíš, svou obětí za nás, i nám vrací královskou důstojnost dětí Božích.

Ano, jsme královské děti, ale ne ve smyslu světa, ale v tom království, které On uskutečnil a žije právě v té pozici oběti, lásky a slitování.

Ježíšův způsob vlády je vlastně současně také odsouzením a kritikou každé lidské autority založené na útlaku druhých.

Proto je tak důležité, abychom stále znovu a každý den nad sebou vyvyšovali autoritu Ježíšova kříže a jeho lásky.

Ve všem, co žijeme, i v našich vztazích a v naší službě.

To je svědectví pravdy o člověku a o Bohu.

Člověk se plně stává člověkem, když nalezne svou identitu v Kristu,
v jeho způsobu myšlení a života, jednání,
v jeho lásce, pokoře a mírnosti a v jeho službě.

Proto Ježíš říká: Kdo je z pravdy, slyší můj hlas.

Protože každý, kdo s Kristem spojí svůj život,
má jeho ducha, rozumí jeho slovům, nechává se jím vést
a vlastně uskutečňuje to jeho království.

Nejprve ve svém vlastním životě

a pak také v těch vztazích, které žije, a ve službě.

V každém z nás chce Ježíš žít svůj život

a budovat své království v tomto světě.

Jenom nečekejme, že to bude království přijatelné pro lidi světa.

Že nás za to budou druzí obdivovat.

Je zcela normální, že ten, kdo se opravdu spojí s Kristem

a s jeho královstvím, které není z tohoto světa,

bude mnohými stejně tak odmítnut, jako Ježíš.

Pro nepochopení, které to s sebou nese,

protože jeho království není z tohoto světa.

Slavnost Krista Krále, B, pravda

Ježíš přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě.

Každý, kdo je z pravdy, slyší jeho hlas.

Provést volbu a naučit žáky, aby si zvolili totéž,
tak jedná skutečný učitel pravdy.

Nač vykládat nějaké učení

a zároveň dát každému svobodu se tomuto učení zpronevěřit?

Proč rázem utopit v bažině to, co jsme právě vystavěli?

Ježíš jako správný učitel pravdy vždycky jasně řekl:

„Tahle cesta vede ke spojení s Bohem a tahle cesta k tomu nevede.“

Kde dnes najít takového křesťana, kněze a biskupa?

Úkolem mistra není nezaujatě označit všechny možné cesty.

Úkolem mistra je rozhodnout, kterou z nich se vydat,

protože jsme mu dali právo vyřazovat, schvalovat a řídit naše preference.

Ježíš je král, který má právo rozhodovat, co je pro mě dobré a co zlé.

Pouze nesmlouvavý a náročný učitel je hoden vzpomínky a jména učitel.

Dobrotiska bez síly přesvědčit nejsou k ničemu.

Člověk, který pociťuje potřebu následovat dav, není učitel.

Relativisté zbořili pevné hradby mezi dobrem a zlem,

protože nás poučili, že všechno můžeme vidět i jinak,

takže je vlastně jedno, co budeme dělat a zároveň nás připravili o rozum.

Říci, že něčemu věřím a pokládám něco za pravdu nebo omyl

se dnes považuje za společensky neúnosné.

K slušnému chování patří zdůrazňovat, že já to tak vidím,

ale že to může být taky úplně jinak.

Smí se dnes říkat názory, ale nikoli pravda.

Prohlašovat něco za skutečně pravdivé se pociťuje jako totalitní nátlak
a projev *naivní nebo zlobné* netolerance.

Všichni jen jako hledáme pravdu, ale najít ji není světem dovoleno.

Láska k bližnímu a věrnost pravdě se vzájemně vyžaduje.

Nenávist vůči římskokatolické církvi je dnes oblečena

do všeobjímající lásky ke všem náboženstvím.

Je velký omyl domnívat se, že když lidé ztratí křesťanskou víru,

nebudou věřit v nic. Naopak budou věřit v cokoli a podrží si své předsudky.

Křesťanská víra, víra církve je
něco jiného než přesvědčení o Bohu.

Víra je přijetí zjevené pravdy,
které dovoluje „vstupovat do nitra tajemství“,
a které přiměřenou mírou „podněcuje rozum,
aby se jí otevřel a pronikl její hluboký význam“.

Vnitřní přesvědčení je pouze souhrn lidských zkušeností, náhledů,
souhrnem lidských pokladů moudrosti a náboženskosti,
které člověk nashromáždil a uskutečnil při svém hledání pravdy
a ve svém vztahu k božskému a k absolutnímu.

Pokud člověk nedal souhlas Bohu, který se zjevuje jako absolutní pravda,
nemá ještě víru. Víra je vztah osoby k Osobě,
služebníka ke Králi.

Pane Ježíši Kriste, dej nám poznat pravdu,
věřit v pravdu, žít pravdu, a vytrvat v pravdě.

Slavnost Krista Krále, B

„Co je pravda?“ ptá se Pilát a mnoho lidí dnes.
Lidé neznají zjevení všemohoucího Boha,
pohrdají vedením církve, sami chtějí přijít k pravdě.
Pýcha brání poznání.

Dnes už nám nevládne diktatura proletariátu,
ale máme jinou diktaturu, **diktaturu relativismu.**

Všechno je prý dnes relativní.

Říci, že něčemu věřím a pokládám za pravdu nebo omyl
se dnes považuje za společensky neúnosné.

K slušnému chování patří zdůrazňovat,

že já to tak vidím, ale že to může být taky úplně jinak.

Smí se říkat v lepším případě názory, ale nikoli pravda.

Prohlašovat něco za skutečně pravdivé se pocituje

jako totalitní nátlak a projev naivní nebo zlobné netolerance.

Všichni jen jako hledáme pravdu, ale najít ji není dovoleno.

Láska k bližnímu a věrnost pravdě se vzájemně vyžaduje.

Čím svobodněji tvrdím to, co pokládám za pravdu,

tím více mám milovat toho, kdo to popírá.

Dnes se říká, že myslitelé nemohou najít odpověď na záhadu náboženství.

Nesnáz však je v tom, že nemohou najít ani onu záhadu.

Nenávist vůči římskokatolické církvi je dnes oblečena

do všeobjímající lásky ke všem náboženstvím.

Je velký omyl domnívat se,

že když lidé ztratí křesťanskou víru, nebudou věřit v nic.

Naopak budou věřit v cokoli a podrží si své předsudky.

Pane Ježíši Kriste,

dej nám poznat pravdu,

věřit v pravdu,

žít pravdu

a vytrvat v pravdě.

Slavnost Krista Krále

Všechny lidi čeká spravedlivý Boží soud.

Evangelium není lacinou útěchou ani strašákem pro zlobivé.

Lacinou útěchou by bylo, kdyby vše smrtí končilo

a nemuseli bychom se nikomu zodpovídat.

Kristus je Pravda.

Postavit se do světla této pravdy musí být nejvyšší vrchol našich cest.

Jak skvělé bude, že se jednou konečně dozvíme celou a skutečnou pravdu o sobě samém, o svém životě a o všem, co do něho náleželo.

Jak osvobozující a úžasné bude konečně slyšet onu „tajenku“,

kteřá nám stále unikala

v houštině nezodpovězených otázek, omylů a spletitých problémů.

Při posledním Božím soudu už nebude nic skryté,

protože všechno bude ve všem a v plnosti pravdy.

Pokud žiji na zemi, musím **nechat věci otevřené,**

nesoudit ani druhého ani sebe,

nemohu plně posoudit ani celou pravdu

o nejrůznějších svých činech a slovech a jejich důsledcích,

o smyslu mnoha svých složitých životních situací,

protože v nich vždy bylo a je, co neznám nebo čemu nerozumím.

Nemusím ztrácet čas a energii posuzováním a odsuzováním světa kolem nás,

vždyť „kníže tohoto světa je již odsouzen“.

Máme skvělou naději, že ne my, ale Kristus,

Pravda sama bude mít poslední slovo.

Slavnost Krista Krále

Bůh má trojí království:

království přirozenosti, milosti a slávy.

První se vztahuje ke druhému a druhé ke třetímu.

Milost předpokládá přirozenost, překonává a zušlechťuje ji.

Bohatství milosti jsou zárukou slávy.

Rozkoše svatých jsou předehranou ráje.

Sláva, bohatství a rozkoše Božího království

existují také spolu s potupami, chudobou a bolestmi,

proto nejsou měřitelná s opačnými zly. Všimněme si,

jaký je **rozdíl mezi královstvím milosti a královstvím hříchu?**

Každé má svou hlavu, své války a zbraně, své odlišné zákony.

Obě se nacházejí v našem nitru.

Jedno je založeno na Adamovi, druhé na Kristu.

Jedno se buduje na troskách druhého. Je na nás volit,

zda budeme poddanými jednoho nebo druhého z těchto dvou království.

Spása spočívá v tom, že se stáhneme z království hříchu,

abychom vstoupili do království milosti.

Dokonalost spočívá v tom, že v sobě dáme zemřít zákonu hříchu a těla,

abychom žili podle zákona ducha.

Obvykle si člověk pohrává s úmyslem

dávat dohromady království milosti s královstvím hříchu.

Hledá pak kompromisy, aby se sladily zákony jednoho se zákony druhého,

čemuž sebeláska dodává tisíceré triky a instrumenty.

Právě proto je obecná situace lidí plná nerozhodností a alternativ.

Kristus říká: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.“

Bůh chce kralovat v srdcích sám, nesnese soutěživost.

A tedy aby se stal jediným mírumilovným vlastníkem, je třeba vyhnat tyran-ny, kteří Mu upírají vládu, totiž předměty, které tam proti Jeho právům vládnou kvůli nezřízenému afektu.

Jejich objevení lze vypozařovat tak, že zkoumáme,

kam obvykle směřují naše myšlenky,

a která ze čtyř vášní radosti, smutku, touhy a strachu nás nejvíce ovlivňuje.

Pokud se nám podaří její odhalení, zasadíme se,

abychom ji vytrhli z kořene a zničili tím, že rozvineme právě opačné sklo-

ny.

Lallemant, Spiritualita srdce, strana 325-331
Slavnost Krista Krále, B

Matta El Meskin, Meditace 46, Nejprve hledejme lásku

Prožil jsem celý život uskutečňováním pravdy
s bratřími, v církvi, s lidmi, s celým světem.
Ale tímto jednáním jsem hodil lásku za záda.
Až letos jsem si všimnul, že jsem se dostal do nebezpečné situace,
do krajního bodu, do něhož se pravda může dostat,
do bodu, který bych mohl překonat jen ustoupením/couvnutím,
a tak zmařit zkušenost jednoho života.

Láska musí převážít...

Řeknete mi:

„Ale jak je to možné?

Kristus řekl: Já jsem pravda, Já jsem vám řekl pravdu“.

Říkám vám:

největší dílo Kristem vykonané je jeho ukřižování.

Byl ukřižován pro pravdu nebo pro lásku?

Kdyby pro pravdu, bránil by se.

Avšak nebránil se

a ukázal nám svou lásku tím,

že se za nás nechal ukřižovat nespravedlivě, v pokoření.

To je náš život. Chceš žít jako Kristus?

Můžeš si vybrat:

můžeš se bránit, dokázat (dokazovat) svou nevinu,

a tak nebudeš ukřižován.

Nebo se nebudeš bránit, přijmeš z lásky ke Kristu pokoření,

a můžeš být tedy ukřižován.

Apoštol Pavel mluvil o lidech, kteří se mohli zachránit,

ale odmítli pomoc, aby obdrželi lepší *(srov. Žid 11, 35)*.

Jiní byli mučeni a odmítli se zachránit,

protože chtěli dosáhnout něčeho lepšího, totiž vzkříšení.

Je to otázka krajní preciznosti, a to proto,

že vy všichni jste se hlasitě postavili proti tomu,

že jsme takto pokrytečí.

Nebyli jsme schopni učinit z lásky naše útočiště,

naši tvrz, v níž bychom se cítili chráněni.

Stále jsme se skrývali v pravdě
a pravda byla neupřímností a osobními sklony (náladami?)
před námi překroucená (zkreslená), aniž bychom si toho všimli.
Říkáme: „Je to pravda“. Avšak není.
Říkám vám: zde jsme všichni nedostateční.
Musíme zpytovat svědomí,
protože zatímco zamýšlíme očistit lásku pravdou,
očistit ji povinností (závazky?) s kolektivními a jednotlivými zájmy,
neuvědomíme si ve skutečnosti, že láska sama je schopna očistit
tebe a cestu, po které jdeš!
Zdá se ti, že budeš-li praktikovat lásku, budeš trtit.
Avšak to je nemožné, protože láska z přirozenosti „je bez konce“ (stov. 1 Kor 13, 8).
Je nemožné, abys konal v nějaké situaci s láskou a ztrácel ty nebo jiní.
*(Nemůžu vás vést já.
Můžu vám jen vyložit, co se ve mně stalo
a Duch Svatý povede každého z vás,
protože jsem neschopný dát vám zakusit lásku.
Já sám ještě tápu, jak jsem vám řekl.
Snažím se stále ještě změnit
a je to pro mě jako bych ze sebe za živa stahoval kůži.)*
Očistit lásku skrze pravdu je operace náročná a krajně složitá...
Láska je to, která mi dá vynořit se a dosáhnout druhého břehu.
Celý život se budu jen tak tak držet nahoře (nad hladinou).
Láska má ohnivá křídla.
Zabrání mi potopit se a přenese mě na druhý břeh.
Řekl jsem vám,
že svět, lidé, zlomyslníci, ďábel by byli schopní mě srazit do pekla,
avšak láska, které jsem se chytil, kterou jsem sevřel,
jak říkají světci, mě vyzvedne do nebe.
Avšak když se chytíme pravdy, principů, pravidel, povinností,
nikdy nebudeme vědět, jestli opravdu bráníme pravdu
nebo je to sobectví, které v nás jedná.
Principy, které vyhláshujeme, kterých se pevně držíme,
jsou pravdou nebo jsou náladami nebo idejemi zcela osobními?
To se neví.
Ale o lásce, jestliže se jí pevně chytíte,
nemůžete říct, že je sobectvím, protože láska je nepřitelem ega.
Jestliže lásku pevně uchopíš, rozdupeš ego, zavrhneš ho, zabiješ ho.
To znamená, že kdo zaujme pozice založené na lásce, zabijí sám sebe.
Pohleďte na Krista a pochopíte.
Mohl si zvolit mezi hájením se před Pilátem

nebo se nabídnout jako oběť za ty, které miloval.
Kdyby vyslovil i jen jediné slovo pravdy,
Pilát by okamžitě učinil krok zpět.

Ale veliké dílo lásky,
ze kterého se denně my a celý svět napájíme, by se nedovršilo.
V lásce je skutečné zabití ega.
V lásce je smrt, zcela autentická, zcela jistá.
Je to božská cesta, královská. Nikdy ti nedá ztratit jakoukoli kauzu.
Nikdy ti nedovolí regresí (návrat do původního stavu).
Nikdy tě nezklame, nikdy, nikdy. Ale bránit pravdu...
Pokaždé, otcové, když jsem bránil pravdu, litoval jsem...
Abba Arsenius řekl:
„Často jsem mluvil a litoval jsem toho.
Ale nikdy jsem nelitoval toho, že jsem mlčel.“
Avšak já říkám:
„Často jsem říkal pravdu a litoval jsem toho.
Ale nikdy jsem nelitoval toho, co jsem řekl nebo udělal z lásky.“
Nikdy nebudeš litovat toho, že jsi jednal z lásky,
není důležité, jak velká je zdánlivá ztráta,
jak zamlžená je fyziognomie/vzhled pravdy a principů z ní vyplývajících.
Láska je schopná podepřít sama sebe jako božské světlo.
Je schopná předat pravdu člověku, kterého jsi chtěl napravit,
ale rozhodl ses jednat s ním v lásce,
a dát mu poznat cestu více, než bys mohl udělat ty.
Avšak lásku, kterou mu dáš, nemůže dostat od světa.
Svět umí říkat slova pravdy, ale nezná jazyk lásky.
Svět ví, jak používat jazyk pravdy, ale není schopen mluvit o lásce.
Všichni dokážou proklamovat pravdu, *nejen ty*.
Ale nikdo není schopný žít lásku,
jen ten, který se obětoval na oltáři lásky
a přijal být sežehnut plameny lásky.
Láska je silná a nelitostná, silnější než plameny.
Láska je schopná mě napravit mnohem více než bázeň Boží.
Velikost, moc, vznešenost Boží mě nebyly schopny zastrašit a vylekat tak,
jako jeho láska.
Hůl Boží lásky do mě vstúpila více, než napravování (korekce).
Protože když cítím jeho lásku, jeho něžnost ke mně,
já, který jsem hříšník, celý se rozplývám.
Láska je schopná napravovat, vyučovat, vychovávat,
a to je to, co jsem ve svém životě viděl,

i když jsem měl oči před láskou zavázané
a ubíral jsem se cestou pravdy.

Jistě, nemohl bych jít cestou lásky,
kdybych předtím nešel v pravdě.
To není možné, zde se jedná o jiné odstupňování.
Neříkám, že předtím jsem se mýlil,
ale zmýlil bych se, kdybych si neuvědomil existenci cesty lásky...
Možná není jasné, o jaké lásce mluvím: o lásce bez výhrad.
Bezvýhradná láska, láska spontánní, která nebere v úvahu nic,
ani budoucnost, ani principy, ani závazky, ani věk,
ani kněžskou důstojnost, ani nic jiného.
Dokonalá láska, která bije silně, řekl bych bláznivě! ...
Věřte mi, jestliže člověk dosáhne pravé lásky, dosáhl všeho.
Nebojte se, že by to bylo na náklady víry nebo povinností nebo principů.
V den, kdy dosáhneš lásky,
ve srovnání s ní se ti vše bude zdát jako smetí *(srov. Fil 3, 8)*.
Jak řekl apoštol Pavel, láska je dovršením Zákona *(srov. Řim 13, 10)*.
Chci říci, že když sejdeš do hlubin lásky,
uvidíš, že každou práci, kterou vykonáš, osobní nebo veřejnou,
bude ve srovnání s láskou ničím.
Možná, přesnějším způsobem, budeš vnímat,
že každý čin bere svou existenci z lásky a svou sílu z lásky,
ať se jedná o modlitbu, o výuku, o službu.
Láska ti bude stále před očima a všechno jí bude podřízeno.
Je třeba něco obětovat, ve smyslu,
že jestli chceš následovat tuto vznešenou metodu křesťanské lásky,
nemůžeš nepřinést obět':
svou pozici uprostřed svých bratří, svou pověst,
svou prestiž, své jméno, své principy.
Obětuješ všechno, cos postavil jako zábranu a zeď,
kde žiješ jako vězeň lži a neexistujících nároků, očekávání.
Na mysli mám nyní jistý obraz člověka, který miluje:
stále vypadá jako blázen, pomatený.
Lidé bez schopnosti rozlišování, analfabeti Ducha,
říkají, že je hlupák, je jasné, že je blázen!
Ale po čase je v tomto bláznů odhalena pravda,
která v něm je a která ti byla skryta/zatajena.
Uvidíš v něm velkého proroka,
ba někoho více než proroka:

uvidíš v něm samého Krista.

Slavnost Krista Krále, B

Kriste Králi,

vyvyšuji Tebe nad papežem Františkem,

nad brněnskými biskupem Pavlem Konzbulem, a nad všemi biskupy ČR.

Kriste Králi,

vyvyšuji Tebe nad sebou samým, nad rájeckým farářem Janem Pilerem

a nad všemi kněžími

Kriste Králi,

vyvyšuji Tebe nad svými farníky a všemi lidmi, se kterými se setkávám

Kriste Králi,

vyvyšuji Tebe nad vládou České republiky, nad všemi poslanci a politiky

Kriste Králi, vyvyšuji Tebe nad původem nemoci Covid

a nad původem všech vakcín proti Covidu

Kriste Králi, vyvyšuji Tebe nad nemocí covid

a nad nežádoucími vedlejšími účinky očkování proti covidu.

Z moci kněžské ve jménu Ježíše Krista Nazaretského,

Krále nebe a země, na přímluvu archanděla Michaela,

ponořuji všechny vakcíny proti covidu,

kterými byli naočkováni moji farníci, do Krve Ježíše Krista, a tím je exorcizují.

Pán s vámi. Ať Vás Pán obdaruje hojností darů a plodů Ducha svatého,
rukama Matky Boží, Panny Marie, v nemoci, ve zdraví a v každé životní situaci.
Požehnej Vás Všemohoucí Bůh Otec, Syn a Duch svatý. Amen. Jděte ve jménu Páně